

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 258

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 24 octombrie 1996

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
HOTĂRÂRI ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Hotărârea nr. 61 din 14 octombrie 1996	1-2	Hotărârea nr. 69 din 16 octombrie 1996	11-12
Hotărârea nr. 62 din 14 octombrie 1996	3-4	Hotărârea nr. 70 din 16 octombrie 1996	12-13
Hotărârea nr. 63 din 14 octombrie 1996	4-5	Hotărârea nr. 71 din 16 octombrie 1996	13-14
Hotărârea nr. 64 din 14 octombrie 1996	5-7	HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Hotărârea nr. 65 din 14 octombrie 1996	7-8	908. — Hotărâre privind constituirea Consiliului Interministerial pentru Calitate	15-16
Hotărârea nr. 66 din 14 octombrie 1996	8-9	957. — Hotărâre privind exceptarea temporară de la plata taxelor vamale a unor produse din import	16
Hotărârea nr. 67 din 14 octombrie 1996	9-10		
Hotărârea nr. 68 din 14 octombrie 1996	10-11		

HOTĂRÂRI ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRÂREA Nr. 61 din 14 octombrie 1996

Ioan Muraru — președinte
Mihai Constantinescu — judecător
Ioan Deleanu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Virgil Firuleasa — procuror
Constantin Burada — magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestației în anulare, formulată în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, de domnul Bucur-Volk Petru împotriva Hotărârii Curții Constituționale nr. 37 din 2 octombrie 1996, prin care i s-a respins ca neîntemeiată contestația la neînregistrarea candidaturii la funcția de Președinte al României.

Curtea a dispus soluționarea prezentei contestații fără citarea contestatorului, potrivit procedurii legale referitoare la soluționarea contestării candidaturilor la funcția de Președinte al României, având în vedere caracterul său de incident procedural în cadrul contenciosului electoral și ținând seama de cerința legală a rezolvării litigiilor în domeniul electoral cu respectarea termenelor prevăzute de lege, conform prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, ale art. 11 alin. (2) și (3) și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992. De aceea, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că prevederile art. 85 și următoarele din Codul de procedură civilă referitoare la citarea sau la înfățișarea părților sunt incompatibile cu procedura jurisdicțională de soluționare a contestației de față.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

În motivarea contestației se susține că Hotărârea Curții Constituționale nr. 37 din 2 octombrie 1996 este lovită de nulitate, întrucât a fost pronunțată după expirarea termenului legal de maximum 48 de ore, prevăzut la art. 14 din Legea nr. 47/1992, la art. 11 alin. (2) și (3) și la art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă. Contestatorul solicită, de asemenea, admiterea contestației sale în anulare, îndreptată împotriva Hotărârii Curții Constituționale nr. 37 din 2 octombrie 1996, sub motivul că nu a fost citat și astfel a fost împiedicat să-și prezinte dosarul de candidatură la funcția de Președinte al României în fața Curții Constituționale, deși, așa cum afirmă, nu îndeplinea condiția celor 100.000 de semnături.

Procurorul, având cuvântul, apreciază ca inadmisibilă contestația în anulare, deoarece art. 85 alin. (2) din Legea nr. 68/1992 prevede în mod expres că împotriva hotărârilor definitive pronunțate în contenciosul electoral nu există cale de atac. În consecință, nici celălalt motiv invocat în contestație nu mai trebuie analizat.

CURTEA,

luând în dezbateri contestația în anulare, constată, cu opinia separată a unui judecător, că este competentă să o soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă.

În opinia separată se arată că, deoarece, față de dispozițiile constituționale și legale, jurisdicția constituțională nu include și căile extraordinare de atac, iar în acest domeniu nu sunt aplicabile dispozițiile procedurale civile, cererii de față îi sunt aplicabile dispozițiile constituționale și legale privitoare la rezolvarea petițiilor. Ca atare, rezolvarea acesteia prin proceduri jurisdicționale este contrară Constituției și dispozițiilor legale în materie.

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992, ale art. 85 alin. (2) din Legea nr. 68/1992 și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, Curtea reține următoarele:

Pentru considerentele expuse și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B.a) și ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, ale art. 2 alin. (2) și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, precum și ale art. 85 alin. (2) din Legea nr. 68/1992, raportate la art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca inadmisibilă contestația în anulare formulată de domnul Bucur-Volk Petru împotriva Hotărârii Curții Constituționale nr. 37 din 2 octombrie 1996.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Contestația în anulare are ca obiect Hotărârea Curții Constituționale nr. 37 din 2 octombrie 1996, pronunțată în cadrul procedurii referitoare la soluționarea contestațiilor privind înregistrarea candidaturilor pentru funcția de Președinte al României la alegerile din 3 noiembrie 1996.

Afirmația contestatorului că hotărârea atacată a fost pronunțată cu încălcarea prevederilor legale referitoare la termenul de soluționare a contestațiilor nu corespunde realității. Astfel cum rezultă din înregistrările făcute la Curtea Constituțională, contestația a fost primită la data de 30 septembrie 1996, iar hotărârea asupra acesteia a fost pronunțată la data de 2 octombrie 1996.

În legătură cu admisibilitatea contestației în anulare, urmează să se rețină că, în mod constant, prin hotărârile ei, Curtea Constituțională a statuat în sensul că o astfel de cale de atac nu este compatibilă cu reglementările legale în materie. În acest sens, prin hotărârile Curții Constituționale nr. 25 și nr. 26 din 20 septembrie 1996, precum și prin hotărârile nr. 31 din 25 septembrie 1996 și nr. 43 din 5 octombrie 1996 s-a reținut că, în conformitate cu prevederile art. 85 alin. (2) din Legea nr. 68/1992, împotriva hotărârilor definitive pronunțate în contenciosul electoral reglementat de această lege nu există cale de atac. Întrucât art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României prevede că dispozițiile legale referitoare la judecarea contestațiilor și a oricăror alte cereri din Legea nr. 68/1992 se aplică și în ceea ce privește alegerile președințiale, rezultă că prevederile art. 85 alin. (2) din Legea nr. 68/1992 sunt incidente și în ce privește contenciosul electoral privind alegerile președințiale.

Curtea constată că nu există motive să se revină asupra celor statuate prin hotărârile anterioare.

Este de observat totodată că și în ipoteza în care contestatorul ar fi fost citat la Curtea Constituțională, potrivit dispozițiilor legale, el nu ar fi putut depune dosarul pentru înregistrarea candidaturii sale la funcția de Președinte al României în fața acesteia, Curtea Constituțională nefiind abilitată prin lege să înregistreze ea însăși asemenea candidaturi.

Față de cele arătate, rezultă că prezenta contestație urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRÂREA Nr. 62

din 14 octombrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Virgil Firuleasa	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestațiilor privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru funcția de Președinte al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996, depuse la Biroul Electoral Central, după cum urmează:

— nr. 417 din 12 octombrie 1996, a domnului Alexandru Ioan Bulai;

— nr. 430 din 13 octombrie 1996, a domnului Drossu Niculina Mircea Ion;

— nr. 427 din 13 octombrie 1996, a domnului Petria Eugeniu Dragoș;

— nr. 420 din 12 octombrie 1996, a domnului Paraschiv Constantin.

Contestațiile au fost înaintate Curții Constituționale și formează obiectul dosarelor nr. 284D/1996, nr. 287D/1996, nr. 291D/1996 și nr. 292D/1996.

Curtea a decis soluționarea contestațiilor fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării lor în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, ale art. 11 alin. (2) și (3) și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestațiilor.

În motivarea contestației domnului Alexandru Ioan Bulai se susține că prin înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru un nou mandat de Președinte al României sunt încălcate dispozițiile art. 81 alin. (4) din Constituție și ale art. 10 din Legea nr. 69/1992. Prevederile legale citate nu fac nici o referire la durata mandatului sau a legii în baza căreia acesta a fost examinat și apreciază că, atât din punct de vedere juridic, cât și din punct de vedere politic, interzicerea exercitării a mai mult de două mandate ca Președinte al României constituie, după ani de regim totalitar, un imperativ care trebuie aplicat cu rigoare. În final, contestatorul face „câteva rememorări” cu privire la persoana domnului Ion Iliescu: l-a cunoscut în anul 1956 când iniția înființarea asociațiilor studențești, recomandând ca alegerile organelor de conducere să se facă democratic și programul de activitate să fie elaborat independent; în toamnă însă, când au început mișcările studențești ce au culminat cu Revoluția din Ungaria, domnul Ion Iliescu, în loc să se situeze în fruntea „rumorii” din mediile studențești, a preferat „stabilitatea”; în decembrie 1989, deși numele domnului Ion Iliescu a fost clamat la Timișoara, Domnia sa „a vrut la Cabinetul 1”; votat președinte aproape în unanimitate, s-a instalat într-unul dintre palatele care amintesc de regimurile „retrograde” și s-a înconjurat de o camarilă care concurează cu succes la titlul de „cea mai abjectă” din istoria țării.

În motivarea contestației depuse de domnul Drossu Niculina Mircea Ion se susține că domnul Ion Iliescu candidează la alegerile din 3 noiembrie 1996 pentru un al treilea mandat neconstituțional la funcția de Președinte al României. Se susține, de asemenea, că domnul Ion Iliescu

a fost în mod permanent și stabil în rândul membrilor C.C. al P.C.R., ales de la un congres la altul, în timpul dictaturii instaurate cu începere de la 6 martie 1945; la Congresul al X-lea al P.C.R., fiind în apogeul carierei sale comuniste, aducea osanale lui Nicolae Ceaușescu. În continuarea contestației, domnul Drossu Niculina Mircea Ion arată că, fiind deținut politic timp de 45 de ani, a fost supus torturilor, tratamentelor psihiatrice, în scopuri politice și obligat să se autoacuze de fapte imaginare; în decembrie 1989 a fost reținut și torturat la Miliția Capitalei și la Penitenciarul Jilava; în iunie 1990 a fost maltratat de mineri; în septembrie 1991 a fost împușcat din balconul executivului; de 7 ani este alungat din locuință fără o hotărâre judecătorească definitivă; solicită ca prezenta contestație să fie soluționată cu citarea părților și a domnului Ion Iliescu la interogatoriu, pentru a preîntâmpina o contestație în anulare și a nu fi încălcat art. 6 al Convenției europene a drepturilor omului. Apreciază că domnul Ion Iliescu, deși garant al Constituției, este primul care o încălcă, situându-se mai presus de lege, prin aceea că refuză să-i răspundă la numeroasele cereri și reveniri pe care i le-a adresat. Deși la data de 3 septembrie 1995, în fața mai multor oficialități și ziariști, a vorbit personal cu domnul Ion Iliescu și a primit asigurări că problemele sale vor fi rezolvate, la data de 7 septembrie 1995 a fost închis, încătușat și bătut în beciul Tribunalului Municipiului București. În anii 1990—1996, în zilele de 7 ianuarie și 3 martie, a încercat să intre la Cotroceni, dar, „în pofida porților deschise”, a fost scos din palat în mod brutal. În martie 1996 i s-a înscenat un accident de mașină. Deși au trecut 7 ani de la adoptarea Constituției, instituția Avocatul Poporului nu există.

În motivarea contestației, domnul Petria Eugeniu Dragoș susține că domnul Ion Iliescu s-a complăcut în mod suspect în dezastrul în care a adus țara guvernele Roman; a organizat „tribunalul ilegal care a condamnat la moarte pe soții Ceaușescu”; este în proces cu cotidianul „Ziua” pentru acuzația de a fi KGB-ist; sprijină foarte mult nedemiterea domnului Imre Virgil Astaloszy Măgureanu, care a fost demascat de presă pentru atitudini dictatoriale și ambiții de putere; este acuzat că a înscenat luptele din Revoluția din 1989 pentru a confisca puterea în România; nu a demis Guvernul Văcăroiu, care a continuat dezastrul Roman; face parte dintre guvernării actuali pe care îi susține. Este îngrijorat de o posibilă asasinare preventivă a unor mari patrioți români; este conștient că-și riscă libertatea și viața; toți colaboratorii săi apropiați și familia sunt atacați psihologic.

În motivarea contestației domnului Paraschiv Constantin se susține că, prin participarea la alegerile din 1996, domnul Ion Iliescu încalcă prevederile art. 10 din Legea nr. 69/1992. Se mai susține că domnul Ion Iliescu „este imoral, criminal, corupt, mincinos”.

Deoarece contestațiile au același obiect, și anume înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu, iar între motive există o strânsă legătură, președintele Curții Constituționale, pentru o mai bună administrare a justiției, pune în discuție conexarea dosarelor.

Procurorul este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 292D/1996, nr. 291D/1996 și nr. 287D/1996 la Dosarul nr. 284D/1996, care a fost primul înregistrat, urmând a se pronunța asupra contestațiilor printr-o singură hotărâre.

Procurorul, având cuvântul în fond, apreciază că motivele invocate sunt neîntemeiate, ținând seama și de cele statuate prin hotărârile anterioare ale Curții Constituționale pronunțate în contestațiile formulate la înregistrarea candidaturilor pentru funcția de Președinte al României la alegerile președințiale din anul 1996. Celelalte motive invocate în contestații nu sunt motive de neeligibilitate, ci considerațiuni personale, economice și politice de natura campaniei electorale. În concluzie, solicită respingerea contestațiilor.

CURTEA,

luând în dezbateri contestațiile înaintate de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să le soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestațiile în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

În legătură cu motivele din contestații referitoare la depunerea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru un nou mandat, Curtea Constituțională s-a pronunțat deja prin mai multe hotărâri recente, neexistând nici un temei pentru a se reveni asupra celor statuate.

Inevitabil deci considerentele acestor hotărâri nu pot fi altele decât cele din hotărârile anterioare cu privire la examinarea aceluiași motive de contestare.

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B.a) și ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 2 alin. (2) și ale art. 11 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA,

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiate contestațiile privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu la funcția de Președinte al României, formulate de domnii Alexandru Ioan Bulai, Drossu Niculina Mircea Ion, Petria Eugeniu Dragoș și Paraschiv Constantin.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRĂREA Nr. 63 din 14 octombrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Virgil Firuleasa	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestației privind înregistrarea candidaturii domnului Gheorghe Frunda pentru funcția de Președinte al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996,

Referitor la cererea de publicitate a dezbaterilor, formulată de domnul Drossu Niculina Mircea Ion, Curtea Constituțională a decis soluționarea contestației fără citarea părților, în condițiile art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă, coroborat cu art. 16 din Legea nr. 47/1992. Consecința faptului că judecata s-a făcut fără citarea părților, cererea de chemare la interogatoriu a domnului Ion Iliescu este inadmisibilă.

Celelalte motive invocate de contestatori nu reprezintă impedimente juridice pentru ca o persoană să poată candida la funcția de Președinte al României, în sensul prevederilor art. 34 alin. (2), art. 16 alin. (3), art. 37 alin. (3), art. 35 alin. (2) și ale art. 81 alin. (4) din Constituție, astfel încât nu pot constitui temei legal pentru infirmarea înregistrării de către Biroul Electoral Central a candidaturii domnului Ion Iliescu la alegerile președințiale din 3 noiembrie 1996. Sub acest aspect, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe hotărâri, cu prilejul alegerilor din anul 1992 și al alegerilor din acest an, neexistând temeiuri pentru a se reveni asupra celor statuate.

Prin natura lor, aceste motive exced atribuțiilor Curții Constituționale, definite de Constituție și de Legea nr. 69/1992, putând fi apreciate, eventual, numai de corpul electoral cu prilejul exprimării votului.

În consecință, contestațiile ce fac obiectul judecății de față urmează a fi respinse.

depusă de domnul S.C. Cioată la Biroul Electoral Central, cu nr. 421 din 13 octombrie 1996.

Contestația a fost înaintată Curții Constituționale și formează obiectul Dosarului nr. 285D/1996.

Curtea a dispus soluționarea contestației fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării ei în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, ale art. 11 alin. (2) și (3) și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

În motivarea contestației se arată că: domnul Gheorghe Frunda a depus în luna noiembrie 1992, împreună cu ceilalți membri ai conducerii Uniunii Democrate Maghiare din România, jurământ de credință față de „Patria și poporul maghiar”; împreună cu grupul U.D.M.R. din Parlamentul României nu a votat Constituția României; în cadrul Consiliului Europei, fiind membru al delegației parlamentare române, a votat în multe cazuri alături de delegația maghiară, de cele mai multe ori în defavoarea României; de la tribuna Parlamentului României domnul Gheorghe Frunda a afirmat că pentru domnia sa limba română este o limbă străină.

Procurorul, având cuvântul în fond, apreciază ca neîntemeiată contestația, întrucât motivele invocate nu reprezintă cauze de neeligibilitate, ci simple considerațiuni politice.

CURTEA,

luând în dezbateri contestația înaintată de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să o soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B.a) și ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 2 alin. (2) și ale art. 11 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE :

Respinge ca neîntemeiată contestația privind înregistrarea candidaturii domnului Gheorghe Frunda la funcția de Președinte al României, formulată de domnul S.C. Cioată.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRĂȘTE NR. 64

din 14 octombrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Virgil Firuleasa	— procuror
Constantin Burada	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestației privind înregistrarea candidaturii domnilor Ion Iliescu, Corneliu Vadim Tudor, Adrian Păunescu, Tudor Mohora, Gheorghe Funar, Petre Roman, Constantin Mudava, Radu Câmpeanu, Constantin Niculescu și Nicolae Militaru pentru funcția de Președinte al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996, depusă la Biroul Electoral Central, cu nr. 428 din 13 octombrie 1996, de domnul Dimitrie Onică.

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

Motivele invocate în contestație nu reprezintă impedimente juridice pentru ca o persoană să poată candida la funcția de Președinte al României, în sensul prevederilor art. 34 alin. (2), art. 16 alin. (3), art. 37 alin. (3), art. 35 alin. (2) și ale art. 81 alin. (4) din Constituție, astfel încât nu pot constitui temei legal pentru infirmarea înregistrării de către Biroul Electoral Central a candidaturii domnului Gheorghe Frunda la alegerile președințiale din 3 noiembrie 1996. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe hotărâri, cu prilejul alegerilor din anul 1992 și al alegerilor din acest an, neexistând temei pentru a se reveni asupra celor statuate.

Prin natura lor, aceste motive de ordin politic și moral exced atribuțiilor Curții Constituționale, definite de Constituție și de Legea nr. 69/1992, putând fi apreciate, eventual, numai de corpul electoral cu prilejul exprimării votului.

În consecință, contestația ce face obiectul judecății de față urmează a fi respinsă.

Contestația a fost înaintată Curții Constituționale și formează obiectul Dosarului nr. 286D/1996.

Curtea a decis soluționarea contestației fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării ei în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, ale art. 11 alin. (2) și (3) și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

Contestatorul arată că, față de toți candidații ce fac obiectul contestației, motivele, în esență, sunt „A — Nedemnitățile; B — Mișelia și C — Mârșăvia” acestora, precizând, în acest sens, că invocă „etichetări și acuzații care au apărut în diferite ziare și reviste, la radio și Tv”.

În cazul candidaturii domnului Ion Iliescu, se arată că, deși în Legea electorală din anul 1946 erau prevederi ce

declarau nedemne de a fi alese anumite persoane și deși o soluție similară a fost prevăzută și în Decretul-lege nr. 92/1990, nici Constituția și nici legea electorală nu mai prevăd decât cauzele de neeligibilitate reglementate de art. 16 alin. (3), art. 34 și art. 35 din Constituție, favorizând înregistrarea unui număr excesiv de candidați pentru alegerile președințiale din acest an, ceea ce «este tot „opera” lui Ion Iliescu». De asemenea, se impută domnului Ion Iliescu următoarele: procesul foștilor dictatori Nicolae și Elena Ceaușescu, pe care nu îi apără, întrucât „Meritau să fie condamnați la moarte cel puțin de 10 (zece) ori. Să fi fost jupuți de vii și apoi împușcați”, dar „aveau dreptul la o dreaptă judecată” care nu a avut loc, întrucât procesul s-a desfășurat cu nerespectarea regulilor procedurale general admise; în acest scop, se susține că domnul Ion Iliescu ar fi decis „improvizarea unui tribunal militar special” unde „Și-a trimis călăii la fața locului. Mă refer la Victor Stănculescu, Voican Gelu Voiculescu, Virgil Măgureanu și pe alții”, pe care ulterior i-a răsplătit; în altă ordine de idei, se impută domnului Ion Iliescu faptul că „a abrogat pedeapsa cu moartea”, precum și alte legi din regimul ceaușist care „incriminau specula, sabotajul, trecerea frauduloasă a frontierei” și altele, că nu a intervenit pentru stăvilirea unor fenomene negative, că „a dat legea cumulului de funcții” și nu a luat măsuri „împotriva proliferării așa-numitului învățământ universitar particular”.

Cu privire la candidatura domnului Corneliu Vadim Tudor se arată că:

„a) Îl contest pentru că este bolnav psihic (paranoic), chiar dacă nu este pus sub interdicție.

b) Îl contest pentru că este un prezumtiv infractor. A se vedea Hotărârea Parlamentului prin care i s-a ridicat imunitatea. Deci nu operează prezumpția de vinovăție, ci convingerea certă că este un infractor, și încă unul extrem de periculos.

c) Dovada certă că este infractor rezultă din fițuica sa «România Mare», prin care propagă deschis, fără nici un fel de reținere, ura de rasă și ura de clasă. A făcut și face propagandă cu caracter fascist (art. 166 Cod penal), precum și propagandă naționalist-șovină (art. 317 Cod penal).

A propagat și propagă ura împotriva evreilor și a unguirilor, îndeamnă la război civil între români și unguri, pentru a răzbuina, spune el, crimele comise de ocupații unguri în urma Dictatului de la Viena din 30 august 1940.

Acest individ a mers până acolo încât «l-a confiscat» în interesul său pe nefericitul de Mihai Cofariu, victima conflictelor interetnice din martie 1990 de la Târgu Mureș, și a mers, acest Vadim Tudor, cu cinismul și demagogia până acolo încât l-a propus pe Mihai Cofariu drept candidat pentru un post de parlamentar într-un județ (Covasna sau Harghita, nu știu exact) unde populația maghiară este majoritară, în proporție de 70–80%...

d) Același Vadim Tudor, prin articolele publicate în «fițuicile» sale și prin luările de cuvânt din Parlament, la conferințe de presă sau în public, cu diverse ocazii, a șters și șterge munca de luni și luni de zile a diplomației române (așa cum este ea destul de modestă), în sensul că Vadim Tudor «ne-a ridicat în cap» evreimea din Israel și evreimea mondială (marea finanță) și unguirimea.

Adică a făcut mai mult rău României decât un cataclism, decât un război.

e) Acest iresponsabil, acest nebun de legat sau de băgat în pușcărie, a aruncat cu venin și cu noroi în justiție și procuratură.

Sunt de notorietate articolele sale deșănțate la adresa foștilor procurori generali Gh. Robu, P. Cherecheanu și

Manea Drăgulin, precum și injuriile adresate multor alți magistrați.

f) Acest pseudopoet și pseudoscriitor și jurnalist a fost acela care înainte de Revoluția din decembrie 1989 a aruncat cu noroi, «a turnat și a fulgerat» în mai-marii noastre scriitori aflați în străinătate sau în țară, Eugen Ionescu, M. Lovinescu și atâția alții, numai pentru că aceștia nu gândeau și nu procedau ca el, adică nu erau slugile sinistrului Nicolae Ceaușescu, personaj monstruos pe care V. Tudor îl ridică în slavă și pe care, acum, încearcă să-l reabiliteze.

g) La alegerile parlamentare din septembrie 1992 a candidat din partea P.R.M., printre alții rechemati, și șeful Securității județului Caraș-Severin (dacă nu mă înșel, cert este că personajul există). Și culmea, a și fost ales; de asemenea, se arată că „Vadim Tudor amenință că atunci când va ajunge președinte va confisca averile «speculanților», «bișnițarilor», adică va proceda exact ca N. Ceaușescu cu vilele de la Piatra-Neamț, Suceava și din alte localități”; în concluzie, se susține că „Locul lui Vadim Tudor este la Penitenciarul Jilava, după geamuri (gratii) ferecate sau la spitalul de nebuni (la Socola, la Poiana Mare, la Poroschia sau la Spitalul nr. 9) și nicidecum pe listele de candidați la Președinție”.

În ceea ce privește pe domnul Adrian Păunescu, „Acest Rasputin român. Acest «porc» cum singur s-a autointitulat cu falsă pocăință atunci când M. Tatulici (un alt securist și comunist pocăit) l-a scos (pe A.P.) de la lada de gunoi a isteriei unde îi era locul pe deplin meritat”, se contestă candidatura sa pe motiv că el ar fi „reprezentantul (continuatorul) Partidului Comunist Român”, avându-l ca președinte pe Ilie Verdeț, „mâna dreaptă a lui Nicolae Ceaușescu”, dar condus în realitate de Adrian Păunescu; de asemenea, se arată că Adrian Păunescu, pentru a întări cultul lui Nicolae Ceaușescu „organiza... adevărate orgii (prin al său «Cenaclu Cântarea României»)”, concluzionându-se că „locul lui este la Pușcărie sau la Spitalul de nebuni și nu în Palatul Președințial”.

Cu privire la Tudor Mohora se arată că și acesta este „un alt comunist”, fost activist U.T.C.

Referitor la Gheorghe Funar se arată că acesta nu poate candida, deoarece:

„a) Este un infractor. Instigator și complice cu Ion Stoica, patronul «Caritasului», care deja a fost (Ion Stoica) condamnat pentru escrocherie”.

„b) Gheorghe Funar, împreună cu escrocul de Ion Stoica, «a devalizat» pur și simplu vistieria Moldovei și a Bucovinei de milioanele de lei, căci cei mai mulți naivi, oameni amărâți, care «au cotizat» la «Caritas», au fost din aceste două provincii ale țării.”

Candidatura domnului Petre Roman este contestată fiind „fiul tatălui său” și deoarece, în perioada cât a fost prim-ministru „a secătuit țara de toate averile sale, printre care și depozitul de valută — credit existent — de circa 2,5 miliarde de dolari”; cu privire la tatăl candidatului, Valter Roman, acesta este caracterizat astfel: „un aventurier, un «jidan rătăcitor», ucigaș plătit în «Brigăzile roșii» din Spania, comunist de talie internațională (revoluționar comunist de profesie). A venit în România cu tancurile sovietice, o dată cu Ana Pauker, Teohari Georgescu și Vasile Luca, sinistre personaje comuniste. Valter Roman, mâna dreaptă a lui Gheorghiu-Dej, a trimis la pușcărie și în lagărele de concentrare, adică exterminare, floarea intelectualității române și zeci și sute de mii de alți oameni de mare valoare (țărani vrednici, intelectuali de frunte, muncitori luminați ș.a.)”.

În finalul contestației se solicită să se cerceteze „dacă domnii Câmpeanu Radu, Constantin Niculescu, Constantin Mudava (vraci, escroc, condamnat penal), Nicolae Militaru (prosovietic, K.G.B.-ist, prieten cu Ion Iliescu) au întrunit cu adevărat cele 100.000 de semnături pentru a putea candida“.

Procurorul, având cuvântul, apreciază ca neîntemeiată contestația, întrucât motivele invocate nu reprezintă cauze de neeligibilitate, ci simple considerațiuni politice.

CURTEA,

luând în dezbatere contestația înaintată de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să o soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

Motivele invocate în contestație nu reprezintă impedimente juridice pentru ca o persoană să poată candida la funcția de Președinte al României, în sensul prevederilor

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B.a) și ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 2 alin. (2) și ale art. 11 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiată contestația privind înregistrarea candidaturii domnilor Ion Iliescu, Corneliu Vadim Tudor, Adrian Păunescu, Tudor Mohora, Gheorghe Funar, Petre Roman, Constantin Mudava, Radu Câmpeanu, Constantin Niculescu și Nicolae Militaru la funcția de Președinte al României, formulată de domnul Dimitrie Onică.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRĂȘTE Nr. 65

din 14 octombrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Virgil Firuleasa	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestației privind înregistrarea candidaturii domnului Nicolae Manolescu pentru funcția de Președinte al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996, depusă de domnul Drossu Niculina Mircea Ion la Biroul Electoral Central, cu nr. 431 din 13 octombrie 1996.

Contestația a fost înaintată Curții Constituționale și formează obiectul Dosarului nr. 288D/1996.

art. 34 alin. (2), art. 16 alin. (3), art. 37 alin. (3), art. 35 alin. (2) și ale art. 81 alin. (4) din Constituție, astfel încât nu pot constitui temei legal pentru înfirmarea înregistrării de către Biroul Electoral Central a candidaturilor contestate. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe hotărâri emise cu prilejul alegerilor din anul 1992 și al alegerilor din acest an, neexistând temei pentru a se reveni asupra celor statuate.

Prin natura lor, aceste motive exced atribuțiilor Curții Constituționale, definite de Constituție și de Legea nr. 69/1992, putând fi apreciate, eventual, numai de către corpul electoral cu prilejul exprimării votului.

În ceea ce privește cererea de a se verifica semnăturile susținătorilor pentru candidaturile domnilor Radu Câmpeanu, Constantin Niculescu, Constantin Mudava și Nicolae Militaru, Curtea constată că nu se contestă realitatea semnăturilor, iar verificarea existenței acestora este de competența Biroului Electoral Central, în conformitate cu prevederile art. 9 din Legea nr. 69/1992.

În consecință, contestația ce face obiectul judecății de față urmează să fie respinsă.

Curtea a dispus soluționarea contestației fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării ei în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, ale art. 11 alin. (2) și (3) și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

În motivarea contestației se susține, în esență, că domnul Nicolae Manolescu se face vinovat de faptul că nu a răspuns mai multor memorii pe care contestatorul i le-a adresat, motiv pentru care nu poate candida la funcția de Președinte al României.

Procurorul, având cuvântul în fond, apreciază ca neîntemeiată contestația, întrucât motivele invocate nu reprezintă cauze de neeligibilitate.

CURTEA,

luând în dezbatere contestația înaintată de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să o soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

Motivele invocate în contestație nu reprezintă impedimente juridice pentru ca o persoană să poată candida la funcția de Președinte al României, în sensul prevederilor art. 34 alin. (2), art. 16 alin. (3), art. 37 alin. (3), art. 35

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B.a) și ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 2 alin. (2) și ale art. 11 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiată contestația privind înregistrarea candidaturii domnului Nicolae Manolescu la funcția de Președinte al României, formulată de domnul Drossu Niculina Mircea Ion.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRĂȘTE Nr. 66

din 14 octombrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Virgil Firuleasa	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestației privind înregistrarea candidaturii domnului Nicolae Militaru pentru funcția de Președinte al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996, depusă de domnul Petria Eugeniu Dragoș la Biroul Electoral Central, cu nr. 424 din 13 octombrie 1996.

Contestația a fost înaintată Curții Constituționale și formează obiectul Dosarului nr. 289D/1996.

Curtea a dispus soluționarea contestației fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării ei în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, ale art. 11 alin. (2) și (3) și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

alin. (2) și ale art. 81 alin. (4) din Constituție, astfel încât nu pot constitui temei legal pentru infirmarea înregistrării de către Biroul Electoral Central a candidaturii domnului Nicolae Manolescu la alegerile președințiale din 3 noiembrie 1996. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe hotărâri, cu prilejul alegerilor din anul 1992 și al alegerilor din acest an, neexistând temei pentru a se reveni asupra celor statuate.

Prin natura lor, aceste motive exced atribuțiilor Curții Constituționale, definite de Constituție și de Legea nr. 69/1992, putând fi apreciate, eventual, numai de către corpul electoral cu prilejul exprimării votului.

În consecință, contestația ce face obiectul judecății de față urmează a fi respinsă.

În motivarea contestației se susține că: „domnul Militaru Nicolae și-a făcut de curând concediul în Ungaria, țară care duce o campanie internațională pentru compromiterea imaginii României; a fost acuzat de presă că împreună cu Virgil Măgureanu și Ion Iliescu sunt complotiști K.G.B. de pe timpul lui N. Ceaușescu; nu respectă valoarea, este răzbunător și pătimaș, ceea ce îl face periculos pentru orice scaun oficial“.

Procurorul, având cuvântul în fond, apreciază ca neîntemeiată contestația, întrucât motivele invocate nu reprezintă cauze de neeligibilitate, ci simple considerațiuni politice.

CURTEA,

luând în dezbatere contestația înaintată de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să o soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

Motivele invocate în contestație nu reprezintă impedimente juridice pentru ca o persoană să poată candida la

funcția de Președinte al României, în sensul prevederilor art. 34 alin. (2), art. 16 alin. (3), art. 37 alin. (3), art. 35 alin. (2) și ale art. 81 alin. (4) din Constituție, astfel încât nu pot constitui temei legal pentru înfirmarea înregistrării de către Biroul Electoral Central a candidaturii domnului Nicolae Militaru la alegerile președințiale din 3 noiembrie 1996. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe hotărâri, cu prilejul alegerilor din anul 1992

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B.a) și ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 2 alin. (2) și ale art. 11 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiată contestația privind înregistrarea candidaturii domnului Nicolae Militaru la funcția de Președinte al României, formulată de domnul Petria Eugeniu Dragoș.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRĂREA Nr. 67 din 14 octombrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Virgil Firuleasa	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestației privind înregistrarea candidaturii domnului Emil Constantinescu pentru funcția de Președinte al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996, depusă de domnul Petria Eugeniu Dragoș la Biroul Electoral Central, cu nr. 426 din 13 octombrie 1996.

Contestația a fost înaintată Curții Constituționale și formează obiectul Dosarului nr. 290D/1996.

Curtea a dispus soluționarea contestației fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării ei în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, ale art. 11 alin. (2) și (3) și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

În motivarea contestației se susține că domnul Emil Constantinescu „nu a încercat să rupă legătura cu U.D.M.R., deși rasiști, cum este Katona Adam, a cerut excluderea din U.D.M.R a unguirilor din căsătoriile mixte; domnul Emil Constantinescu: ori n-a înțeles ce înseamnă U.D.M.R, dovedind un nivel ce-l autoexclde nu numai din

și al alegerilor din acest an, neexistând temei pentru a se reveni asupra celor statuate.

Prin natura lor, aceste motive de ordin politic și moral exced atribuțiilor Curții Constituționale, definite de Constituție și de Legea nr. 69/1992, putând fi apreciate, eventual, numai de către corpul electoral cu prilejul exprimării votului.

În consecință, contestația ce face obiectul judecării de față urmează a fi respinsă.

candidatura la președinție, ci și din viața politică; ori pentru voturile maghiarilor s-a complăcut în a-i face jocurile; ori a făcut-o din lașitate, nerezistând cererilor lor, de popor cu pretenții teritoriale“. De asemenea, se susține că domnul Emil Constantinescu „nu a făcut nimic pentru a scăpa Capitala de un Crin Halaicu care a spart asfaltul bun din centru“; a cochetat cu „reinstaurarea monarhiei“; în perioada cât era rector al Universității București i-a respins contestatorului petiția prin care cerea reexaminarea lucrării scrise pentru admiterea la Facultatea de Filosofie și, în sfârșit, că domnul Emil Constantinescu este „extrem de internaționalist-capitalist“.

Procurorul, având cuvântul în fond, apreciază ca neîntemeiată contestația, întrucât motivele invocate nu reprezintă cauze de neeligibilitate, ci simple considerațiuni politice.

CURTEA,

luând în dezbatere contestația înaintată de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să o soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

Motivele invocate în contestație nu reprezintă impedimente juridice pentru ca o persoană să poată candida la funcția de Președinte al României, în sensul prevederilor art. 34 alin. (2), art. 16 alin. (3), art. 37 alin. (3), art. 35 alin. (2) și ale art. 81 alin. (4) din Constituție, astfel încât

nu pot constitui temei legal pentru infirmarea înregistrării de către Biroul Electoral Central a candidaturii domnului Emil Constantinescu la alegerile președințiale din 3 noiembrie 1996. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe hotărâri, cu prilejul alegerilor din anul 1992 și al alegerilor din acest an, neexistând temei pentru a se reveni asupra celor statuate.

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B. a) și ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 2 alin. (2) și ale art. 11 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiată contestația privind înregistrarea candidaturii domnului Emil Constantinescu la funcția de Președinte al României, formulată de domnul Petria Eugeniu Dragoș.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRĂREA Nr. 68 din 14 octombrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Virgil Firuleasa	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestației privind înregistrarea candidaturii domnului George Muntean pentru funcția de Președinte al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996, depusă de domnul Petria Eugeniu Dragoș la Biroul Electoral Central, cu nr. 425 din 13 octombrie 1996.

Contestația a fost înaintată Curții Constituționale și formează obiectul Dosarului nr. 293 D/1996.

Curtea a dispus soluționarea contestației fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării ei în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, ale art. 11 alin. (2) și (3) și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

În motivarea contestației se susține, în esență, că domnul George Muntean face parte dintr-o organizație masonică, motiv pentru care nu poate candida la funcția de Președinte al României.

Prin natura lor, aceste motive de ordin politic și moral exced atribuțiilor Curții Constituționale, definite de Constituție și de Legea nr. 69/1992, putând fi apreciate, eventual, numai de către corpul electoral cu prilejul exprimării votului.

În consecință, contestația ce face obiectul judecății de față urmează a fi respinsă.

Procurorul, având cuvântul în fond, apreciază ca neîntemeiată contestația, întrucât motivele invocate nu reprezintă cauze de neeligibilitate.

CURTEA,

luând în dezbatere contestația înaintată de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să o soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

Motivele invocate în contestație nu reprezintă impedimente juridice pentru ca o persoană să poată candida la funcția de Președinte al României, în sensul prevederilor art. 34 alin. (2), art. 16 alin. (3), art. 37 alin. (3), art. 35 alin. (2) și ale art. 81 alin. (4) din Constituție, astfel încât nu pot constitui temei legal pentru infirmarea înregistrării de către Biroul Electoral Central a candidaturii domnului George Muntean la alegerile președințiale din 3 noiembrie 1996. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe hotărâri, cu prilejul alegerilor din anul 1992 și al alegerilor din acest an, neexistând temei pentru a se reveni asupra celor statuate.

Prin natura lor, aceste motive exced atribuțiilor Curții Constituționale, definite de Constituție și de Legea

nr. 69/1992, putând fi apreciate, eventual, numai de către corpul electoral cu prilejul exprimării votului.

În consecință, contestația ce face obiectul judecării de față urmează a fi respinsă.

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B. a) și ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 2 alin. (2) și ale art. 11 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA,

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiată contestația privind înregistrarea candidaturii domnului George Muntean la funcția de Președinte al României, formulată de domnul Petria Eugeniu Dragoș.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRĂREA Nr. 69

din 16 octombrie 1996

Costică Bulai	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestațiilor privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru funcția de Președinte al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996, depuse la Biroul Electoral Central, după cum urmează:

— nr. 432 din 14 octombrie 1996, a domnului Vasile Stângă, în numele Asociației Regaliste Creștin-Democrată;

— nr. 433 din 14 octombrie 1996, a domnului Baci Savu;

— nr. 434 din 14 octombrie 1996, a domnului Alexandru Staicu.

Contestațiile au fost înaintate Curții Constituționale și formează obiectul dosarelor nr. 294D/1996, nr. 295D/1996 și nr. 296D/1996.

Curtea a decis soluționarea contestațiilor fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării lor în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, ale art. 11 alin. (2) și (3) și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestațiilor.

În motivarea contestației domnului Vasile Stângă, depusă, potrivit susținerilor sale, în numele Asociației Regaliste Creștin-Democrată, se arată că domnul Ion Iliescu „a declarat, de nenumărate ori, că: a greșit în trecut, a greșit și apoi, mai greșește câteodată“, însă a candidat la președinție în mai 1990, septembrie 1992 și candidează și în noiembrie 1996 „pentru a putea să-și aplice, neobservat, Programul dorit din adolescență și

cultivat în timpul studenției“, care „nu-i altul decât al neo-comunismului“, cu „obiectivul prioritar“ crearea „omului obiect, deci lipsit de drepturi“.

Prin legi promulgate de domnul Ion Iliescu, ca „legea funciară, legea caselor, D. nr. 118/1990, D. nr. 41 anulat de D. nr. 44“, prin „corupție, dezinteresul pentru mediu și sănătate, harababura din domeniul bancar, Justiție nelegată la ochi, poliție militarizată, scindarea țării prin crearea partidelor pe naționalități, ...deturnările de fonduri la nivelul Guvernului“ s-a „târât Nația în cumplită mizerie și Țara în urma tuturor Țărilor“.

În motivarea contestației domnului Baci Savu, adresată Curții Supreme de Justiție la data de 27 septembrie 1996, dar transmisă ulterior de Biroul Electoral Central, se susține că domnul Ion Iliescu candidează la alegerile din 3 noiembrie 1996 pentru un al treilea mandat la funcția de Președinte al României, încălcând astfel Legea nr. 2/1990 și Constituția din anul 1992. Consideră aceasta nouă candidatură ca „anticonstituțională, antidemocratică și ilegală, o încălcare a legilor țării noastre, o sete după putere“.

La data de 27 august 1996, domnul Baci Savu contestă la Curtea Supremă de Justiție „Decizia Curții Constituționale a candidaturii domnului Ion Iliescu la funcția supremă de președinte al țării la cel de-al III-lea mandat“, pentru aceleași motive arătate mai sus.

În motivarea contestației, domnul Alexandru Staicu susține că domnul Ion Iliescu „cu bună-știință caută să calce în picioare primul act normativ, propus chiar de Domnia sa“ în data de 22 decembrie 1989 și „aprobat prin ovații de Adunarea Revoluționarilor din Piața Palatului din București“, prin care se arată că la funcția supremă în stat să nu se poată candida „decât o dată sau cel mult de două ori, fără a stabili durata mandatelor“.

Deoarece contestațiile au același obiect, și anume înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu, iar între motive există o strânsă legătură, președintele, pentru o mai bună administrare a justiției, pune în discuție conexarea dosarelor.

Procurorul este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 295 D/1996 și nr. 296 D/1996 la Dosarul nr. 294 D/1996, care a fost primul înregistrat, urmând a se pronunța asupra contestațiilor printr-o singură hotărâre.

Procurorul, având cuvântul în fond, apreciază că motivele invocate sunt neîntemeiate, ținând seama și de cele statuate prin hotărârile anterioare ale Curții Constituționale, pronunțate în contestațiile formulate la înregistrarea candidaturilor pentru funcția de Președinte al României la alegerile președințiale din anul 1996. Celelalte motive invocate în contestații nu sunt motive de neeligibilitate, ci considerațiuni personale, economice și politice, de natura campaniei electorale. În concluzie, solicită respingerea contestațiilor.

CURTEA,

luând în dezbateri contestațiile înaintate de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să le soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestațiile în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

În legătură cu motivele din contestații referitoare la depunerea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru un nou mandat, Curtea Constituțională s-a pronunțat deja prin mai multe hotărâri recente, neexistând nici un temei pentru a se reveni asupra celor statuate.

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B. a) și ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 2 alin. (2) și ale art. 11 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiate contestațiile privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu la funcția de Președinte al României, formulate de domnul Vasile Stângă, în numele Asociației Regaliste Creștin-Democrată, precum și de domnia Baciu Savu și Alexandru Staicu.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. Costică Bulai

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRĂȘTE Nr. 70 din 16 octombrie 1996

Costică Bulai	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Georgeta Panovicu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestației privind înregistrarea candidaturii domnilor Ion Iliescu, Petre Roman, Adrian

Inevitabil deci considerentele acestor hotărâri nu pot fi altele decât cele din hotărârile anterioare cu privire la examinarea aceluiași motive de contestare.

Celelalte motive invocate de contestatori nu reprezintă impedimente juridice pentru ca o persoană să poată candida la funcția de Președinte al României, în sensul prevederilor art. 34 alin. (2), art. 16 alin. (3), art. 37 alin. (3), art. 35 alin. (2) și ale art. 81 alin. (4) din Constituție, astfel încât nu pot constitui temei legal pentru infirmarea înregistrării de către Biroul Electoral Central a candidaturii domnului Ion Iliescu la alegerile președințiale din 3 noiembrie 1996. Sub acest aspect, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe hotărâri, cu prilejul alegerilor din anul 1992 și al alegerilor din acest an, neexistând temeiuri pentru a se reveni asupra celor statuate.

Prin natura lor, aceste motive exced atribuțiilor Curții Constituționale, definite de Constituție și de Legea nr. 69/1992, putând fi apreciate, eventual, numai de către corpul electoral cu prilejul exprimării votului.

În ceea ce privește contestația domnului Baciu Savu, depusă la Curtea Supremă de Justiție la data de 27 august 1996, urmează să se constate că aceasta a fost nu numai greșit îndreptată, dar, în raport cu data depunerii ei, este și prematură, întrucât la acea dată nu era înregistrată nici o candidatură la funcția de Președinte al României.

În consecință, contestațiile ce fac obiectul judecății de față urmează a fi respinse.

Păunescu, Constantin Mudava, Emil Constantinescu și Gheorghe Funar pentru funcția de Președinte al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996, depusă la Biroul Electoral Central, cu nr. 436 din 14 octombrie 1996, de doamna Simion Ecaterina.

Contestația a fost înaintată Curții Constituționale și formează obiectul Dosarului nr. 297 D/1996.

Curtea a decis soluționarea contestației fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării ei în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea

nr. 47/1992, ale art. 11 alin. (2) și (3) și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

În motivarea contestației, doamna Simion Ecaterina susține următoarele:

— Domnul Ion Iliescu „nu este român“, ci „este venit cu armatele roșii“ și „nu are dreptul decât de a sta în țară, nu la conducerea țării“. De asemenea, candidatul „a făcut parte din nomenclatură și a ieșit revoluționar“, iar „în două perioade de conducere a dus țara la pârjol și tot soiul de invazii“;

— Domnul Petre Roman „nu este român“, ci „este evreu, fiul lui Walter Newlande (veneticul) cel care a decapitat armata și țăranul român“. Domnul Petre Roman „după instalare în conducerea României a adus o invazie de evrei și i-a instalat consilieri ministeriali peste ministere“;

— Domnul Adrian Păunescu „este evreu venit cu armatele roșii — nu are dreptul la conducere“;

— Domnul Mudava „este evreu“ și „nu are dreptul“;

— Domnul Emil Constantinescu „își permite să hotărască în numele poporului român“ mai întâi că „aduce el pe rege în țară; poporul nu mai are dreptul să fie întrebat“; de asemenea, că „aduce pe nemți să ne facă drumuri“. Contestatoarea conchide că „toți sunt gata să ne colonizeze“;

— Domnul Funar este „reprezentantul Uniunii Democratice“. Or, consideră contestatoarea, „noi suntem o țară România, nu uniuni“.

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B.a) și ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 2 alin. (2) și ale art. 11 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiată contestația privind înregistrarea candidaturii domnilor Ion Iliescu, Petre Roman, Adrian Păunescu, Constantin Mudava, Emil Constantinescu și Gheorghe Funar la funcția de Președinte al României, formulată de doamna Simion Ecaterina.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. Costică Bulai

Magistrat-asistent,
Georgeta Panoviciu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRĂREA Nr. 71 din 16 octombrie 1996

Costică Bulai	— președinte
VioREL Mihai Ciobanu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stăngu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Procurorul, având cuvântul, apreciază ca neîntemeiată contestația, întrucât motivele invocate nu reprezintă cauze de neeligibilitate, ci simple considerațiuni politice.

CURTEA,

luând în dezbatere contestația înaintată de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să o soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

Motivele invocate în contestație nu reprezintă impedimente juridice pentru ca o persoană să poată candida la funcția de Președinte al României, în sensul prevederilor art. 34 alin. (2), art. 16 alin. (3), art. 37 alin. (3), art. 35 alin. (2) și ale art. 81 alin. (4) din Constituție, astfel încât nu pot constitui temei legal pentru infirmarea înregistrării de către Biroul Electoral Central a candidaturilor contestate. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe hotărâri emise cu prilejul alegerilor din anul 1992 și al alegerilor din acest an, neexistând temei pentru a se reveni asupra celor statuate.

Prin natura lor, aceste motive exced atribuțiilor Curții Constituționale, definite de Constituție și de Legea nr. 69/1992, unele dintre ele putând fi apreciate, eventual, numai de către corpul electoral cu prilejul exprimării votului.

În consecință, contestația ce face obiectul judecății de față urmează să fie respinsă.

Pe rol soluționarea contestației formulate de doamna Florentina Andronescu împotriva Hotărârii Biroului Electoral Central nr. 9 din 4 octombrie 1996, prin care s-a respins cererea de înregistrare a candidaturii sale pentru funcția de Președinte al României, depusă la Biroul Electoral Central cu nr. 440 din 14 octombrie 1996.

Contestația a fost înaintată Curții Constituționale și formează obiectul Dosarului nr. 298D/1996.

Curtea a decis soluționarea contestației fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării ei în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, ale art. 11 alin. (2) și (3) și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

În contestație, doamna Florentina Andronescu susține că Hotărârea nr. 9 din 4 octombrie 1996, prin care Biroul Electoral Central a respins „cererea de înscriere pe lista candidaților la Președinția României, invocând lipsa celor 100.000 de semnături“ este „neconstituțională“.

În continuare, contestatoarea solicită „sprijinul, acum și în viitor, pentru sănătatea poporului român“ care este „devitalizat, degradat biologic prin restricțiile inumane 85/89“ și arată că „nerespectarea din ignoranță sau intenționat a legislației fundamentale internaționale a produs dezastru social-economic“. Sunt enumerate, de asemenea, și alte motive de ordin economic, social, moral și politic care contribuie la menținerea situației „dezastruoase“ a societății românești actuale.

Procurorul solicită respingerea contestației, întrucât, în conformitate cu prevederile art. 3 alin. (2) și ale art. 9 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României, depunerea candidaturii se face numai dacă este însoțită de lista cu cel puțin 100.000 de susținători, cerință de ordine publică.

CURTEA,

luând în dezbateri contestația înaintată de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să o soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B.a) și ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 2 alin. (2) și ale art. 11 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiată contestația formulată de doamna Florentina Andronescu.
Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. Costică Bulai

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

Potrivit prevederilor art. 3 alin. (2) și ale art. 9 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României, candidaturile se pot depune la Biroul Electoral Central numai dacă sunt însoțite de lista cu cel puțin 100.000 de susținători, condiție instituită prin lege organică, conform art. 72 alin. (3) lit. a) din Constituție.

Curtea Constituțională, prin Hotărârea nr. 37 din 2 octombrie 1996, a statuat că, deși o propunere de candidat nu poate privi, potrivit Constituției, decât pe o persoană ce întrunește condițiile constituționale de eligibilitate, totuși alegerile pentru funcția de Președinte al României pot avea loc numai cu respectarea procedurii electorale instituite prin Legea nr. 69/1992, adoptată în temeiul art. 72 alin. (3) lit. a) din Constituție. De aceea depunerea candidaturii face parte din procedura electorală, așa încât cerința ca propunerea candidaturii să fie reprezentativă, având adeziunea a cel puțin 100.000 de susținători, constituie o condiție legală ce nu vine în conflict cu dreptul constituțional al contestatorului de a fi ales. În acest sens, Curtea s-a pronunțat și cu prilejul alegerilor din anul 1992, prin Hotărârea nr. 3 din 1 septembrie 1992, și nu există temeiuri pentru a se reveni asupra celor statuate.

Celelalte motive invocate de contestatoare sunt, de fapt, considerații personale de natură politică și economică, așa încât, prin natura lor, exced competenței de apreciere a Curții Constituționale.

Față de cele arătate, se constată că motivele invocate de contestatoare sunt neîntemeiate și, în consecință, Hotărârea Biroului Electoral Central nr. 9 din 4 octombrie 1996 urmează a fi menținută, iar contestația urmează a fi respinsă.

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind constituirea Consiliului Interministerial pentru Calitate****Guvernul României hotărăște :**

Art. 1. — Se constituie Consiliul Interministerial pentru Calitate, format din reprezentanții ministerelor și ai celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale prevăzute în anexă. Desemnarea reprezentanților se face de către conducerile ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale.

Art. 2. — Atribuțiile Consiliului Interministerial pentru Calitate sunt următoarele:

a) avizează și supune spre aprobare Guvernului Programul național privind calitatea produselor și serviciilor;

b) examinează modul de realizare a Programului național privind calitatea produselor și serviciilor și propune spre aprobare Guvernului măsurile care se impun pentru îndeplinirea obiectivelor prevăzute în acest program;

c) analizează legislația existentă și propunerile legislative referitoare la calitatea produselor, serviciilor, metrologia legală și protecția consumatorilor;

d) stabilește prioritățile pentru armonizarea legislației române cu reglementările comunitare referitoare la calitatea produselor și serviciilor, metrologia legală și protecția consumatorilor și urmărește stadiul de realizare a acestora;

e) face propuneri organelor administrației publice centrale competente, pentru modificarea actelor normative în vigoare, în vederea corelării atribuțiilor organismelor de certificare, de control, de inspecție, ale registrelor, oficiilor și laboratoarelor și armonizării subsistemelor de calitate din diferite domenii de activitate, în cadrul Sistemului național al calității, simultan cu armonizarea cu reglementările comunitare și cu standardele europene în domeniu;

f) face propuneri ministerelor, celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și colaborează cu acestea, pentru elaborarea unor proiecte de acte normative

care să stimuleze agenții economici în creșterea calității produselor și serviciilor, precum și pentru protecția consumatorilor;

g) propune Guvernului înființarea, în cadrul ministerelor sau al altor organe de specialitate ale administrației publice centrale, a unor noi organisme în domeniul calității produselor, serviciilor, metrologiei legale și protecției consumatorilor, precum și măsuri de îmbunătățire a funcționării organismelor existente în aceste domenii.

Art. 3. — Președintele Consiliului Interministerial pentru Calitate este ministrul cercetării și tehnologiei.

Art. 4. — Secretariatul Consiliului Interministerial pentru Calitate este asigurat de Ministerul Cercetării și Tehnologiei.

Art. 5. — (1) Consiliul Interministerial pentru Calitate se întrunește, de regulă, trimestrial, la convocarea președintelui acestuia.

(2) Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Interministerial pentru Calitate se întocmește de către acesta, se aprobă de Guvern și se transmite ministerelor și celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale care au reprezentanți în consiliu.

Art. 6. — Consiliul Interministerial pentru Calitate lucrează cu ajutorul unor comisii de specialitate constituite ad-hoc din specialiști din ministere, din alte organe de specialitate ale administrației publice centrale, din organizații neguvernamentale, institute de cercetare, instituții de învățământ superior, precum și din cadrul agenților economici.

Art. 7. — Anexa face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

p. Ministrul cercetării și tehnologiei,
Florin Teodor Tănăsescu,
secretar de stat

București, 7 octombrie 1996.
Nr. 908.

ANEXĂ

COMPONENȚA**Consiliului Interministerial pentru Calitate**

Consiliul Interministerial pentru Calitate este compus din reprezentanți ai următoarelor ministere și organe de specialitate ale administrației publice centrale:

- Ministerul Cercetării și Tehnologiei
- Ministerul Industriilor
- Ministerul Apărării Naționale
- Ministerul Finanțelor
- Ministerul Muncii și Protecției Sociale
- Ministerul Agriculturii și Alimentației
- Ministerul Transporturilor

- Ministerul Comunicațiilor
- Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului
- Ministerul Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului
- Ministerul Comerțului
- Ministerul Sănătății
- Ministerul de Interne
- Ministerul Turismului
- Departamentul pentru Integrare Europeană
- Direcția generală a vămilor
- Oficiul pentru Protecția Consumatorilor
- Institutul Român de Standardizare
- Biroul Român de Metrologie Legală.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind exceptarea temporară de la plata taxelor vamale a unor produse din import

În temeiul prevederilor art. 35 din Ordonanța Guvernului nr. 26/1993 privind Tariful vamal de import al României, aprobată și modificată prin Legea nr. 102/1994,

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se exceptează temporar de la plata taxelor vamale, în limita unui contingent tarifar de 1,2 milioane dolari S.U.A., sterilizatoarele care se încadrează la poziția tarifară 8419.20.00.

Art. 2. — Administrarea acestui contingent tarifar se efectuează prin licențe de import eliberate de Ministerul Comerțului.

Art. 3. — Prevederile prezentei hotărâri se aplică până la data de 31 decembrie 1996.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
Ministrul comerțului,
Ioan Dan Popescu
Ministrul industriilor,
Alexandru Stănescu
p. Ministru de stat,
ministrul finanțelor,
Dan Mogoș,
secretar de stat

București, 9 octombrie 1996.
Nr. 957.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.